Echipa națională în preajma meciului cu Franța

RUGBYȘTII NOȘTRI AU DATORIA SĂ CONFIRME TITLUL CONTINENTAL!

Cu balonul sub braț, Rives. *În stînga lui*, Pintea, Dărăban, Stoica și Aguirre. *(Imagine de la ultima întîlnire Franța — România, disputată anul acesta, în luna iunie).* Foto : MIROIR DU RUGBY

Rugbyștii români au încheiat sezonul competițional 1976—1977 în chip strălucit. O suită neîntreruptă de victorii, mai clare decît altădată, dintre care aceea asupra Franței (15—12) a făcut o impresie cu totul deosebită, au situat „XV"-le nostru național pe poziția de vîrf în Campionatul european, organizat de F.I.R.A. Firește, față de o asemenea postură exigențele au crescut, ecourile favorabile s-au amplificat, nu puțini fiind aceia care ar privi astăzi cu simpatie și deplină îndreptățire participarea României la prestigioasa competiție a „Turneului națiunilor", patronată de forul britanic de specialitate.

În noiembrie, rugbyștii români au pornit din nou la drum, un drum, parcă, și mai anevoios, pentru că titlul de campion continental implică responsabilități și mai mari, mai ales în contextul în care cele mai importante partide — cu Italia și, îndeosebi, cu Franța — au fost programate pe terenul adversarelor. Sezonul a debutat cu o victorie (38—21 cu Polonia), dar nu atît de concludentă cum ar lăsa — poate — să se înțeleagă scorul. S-a spus, și s-a și scris, că rugbyștii noștri au jucat cu Polonia... gîndind la mult mai dificilele întîlniri care urmau. Meciul cu Italia, de la Reggio Calabria, nu a adus însă așteptata revenire la nivelul de joc pretins. E drept, el s-a disputat în condiții speciale, create de o călătorie puțin obișnuită. Așadar, „scadența" se vede automat aminată pentru 10 decembrie.

Se pune întrebarea : **vor putea „tricolorii" să-și apere laurii** tocmai **în fața echipei Franței ? Vor reuși ei reabilitarea** tocmai **la Clermont Ferrand?** Părerile diferă. După unii — ar fi vorba de un „moment de criză". După alții — doar de o situație circumstanțială.

În încercarea de a desluși posibilitățile reale în perspectiva lui 10 decembrie, ni se pare oportună publicarea părerilor unor membri ai echipei naționale, ai responsabilului acesteia și ale unor apreciați tehnicieni, foști căpitani sau antrenori ai reprezentativei. Sondajul nostru a vizat două momente : 1. PREGĂTIREA ȘI COMPORTAREA „TRICOLORILOR" DIN MECIUL CU ITALIA ; 2. CUM TREBUIE PREPARATĂ PARTIDA CU FRANȚA ?

DATELE UNUI MECI CU FRANȚA VOR FI CU TOTUL ALTELE...

„După meciul cu Italia nu se pot trage concluzii valabile — **opinează antrenorul federal VALERIU IRIMESCU.** Cauza : condițiile „extra-sportive" în care s-a disputat partida. E adevărat că și înaintea meciului nu a mers totul pe roate. Astfel, am întîlnit defecțiuni la nivelul unor posturi (pilieri, mijlocași, centri). Selecția este săracă, antrenorii de cluburi nu mă ajută suficient, remarcînd numai proprii jucători, neavînd ochi și pentru alții. Așa că, de unde să alegi ?

Zilele de dinaintea jocului cu Franța vor fi rezervate lucrului de întreținere a pregătirii fizice generale și specifice, cu exersarea placajului, în mod deosebit, urmărindu-se cristalizarea unei orientări tactice speciale, deoarece un meci cu Franța are datele sale deosebite. Vom susține un joc-școală, luni, cu R.C. Grivița Roșie, în urma căruia vom stabili formația. Nu vom uita nici aspectul... teoretic al problemei, organizînd discuții despre jucătorii noștri, văzuți de... ei înșiși, ca și despre adversarii direcți. Să dau un pronostic ? Mi-e greu ! Va fi, oricum, un joc de angajare totală a echipei României în scopul obținerii unui rezultat cît mai bun și onorant pentru cartea noastră de vizită".

FĂRĂ O IDEE TACTICĂ, NU SE POATE CIȘTIGA !

Antrenorul emerit PETRE COSMĂNESCU sublinia necesitatea desemnării unui conducător al grămezii. Aceasta, deoarece „nu s-a văzut pe terenul de la Reggio Calabria o organizare a jocului. S-a renunțat la niște idei care ne-au adus succesele din trecut : a) s-a schimbat formula de echipă — una a jucat în ultimul meci de antrenament, cu Olimpia, alta în Italia. Dacă au fost jucători accidentați de acasă, ei nu trebuiau deplasați și pregătirea se cerea axată pe cei valizi; b) că s-a jucat pe un teren greu nu este un argument ușurător (dealtfel, tot greu a fost terenul și la Constanța...). Înaintarea, în loc să treacă linia avantajului, să oblige adversarul să „lasă la joc", a încercat rezolvări individuale (Ortelecan, M. Ionescu, Stoica). Fiecare a cam făcut ce a vrut. Că așa au stat lucrurile o atestă și faptul că noi am cîștigat mai multe baloane, dar ele au fost bătute stereotip, pe fundașul Gaetaniello, cu alte cuvinte mingi oferite adversarului. S-a pedalat prea mult pe pregătirea fizică și s-a neglijat tactica. Nu am văzut, de pildă, nici un dribling, indicat pe un astfel de teren.

Polonezii au progresat, italienii au progresat. Atunci, concluzia firească — noi cei mult am stat pe loc !

Pentru întîlnirea cu Franța trebuie pregătită apărarea, efectuate placaje pînă la sacrificiu, organizat un pressing permanent, deși ideea atacului (care este cea mai bună apărare) nu trebuie omisă. Mi-e greu să mă pronunț în privința unui rezultat, mai ales după comportarea din ultimele partide, realismul mă îndeamnă spre o maximă prudență".

IN RUGBY, ELEMENTUL FIZIC, DE LUPTĂ, ESTE DETERMINANT

După părerea fostului căpitan și antrenor al echipei naționale, VIOREL MORARU (n.r. — în prezent delegat de Colegiul de antrenori să facă parte din conducerea tehnică în pregătirea partidei cu Franța), **ținînd cont de toate circumstanțele,** „la Reggio Calabria s-a ales o tactică nefericită. Aceeași de la început pînă la sfîrșit. Toate mingile din tușă au fost voleibalate pe mijlocaș, lucru complet neindicat pe un teren pe care balonul nu putea fi controlat. Înaintarea ar fi trebuit să le păstreze și să încerce acțiunile de percuție pe care le cunoaște. Unde au fost înaintașii (linia a III-a) cînd s-a marcat essai-ul italienilor — care a cîntărit atît de greu ? Dar treisferturile ? Ele s-au străduit să bată balonul cu piciorul făcînd din fundașul Gaetaniello eroul meciului. Partida cu Franța trebuie mult mai bine pregătită. Începînd cu deplasarea (nu este permis să te deplasezi, mai ales iarna, în preziua jocului). Avem jucători buni în echipă, care și-au probat valoarea. Li se cere o mobilizare totală, un spirit de sacrificiu deosebit. Pentru că — se știe — elementul fizic, de luptă, este determinant, mai ales într-un sport de contact cum este rugbyul. Pentru a obține un rezultat bun în Franța, trebuie eliminată o anume stare de automulțumire care pare a-i fi cuprins pe unii.

Sînt convins că — în ciuda celor două meciuri, neconcludente, de pînă acum — echipa noastră va reuși în Franța jocul bun pe care-l așteptăm, ea reacționînd întotdeauna altfel — în bine — în fața unui adversar prestigios".

VA FI UN JOC DE SPECTACOL

Căpitanul echipei naționale, GHEORGHE NICA, crede că pregătirea efectuată a fost bună. „Dar ea are bătaie lungă, vizînd în special meciul cu Franța. Partida cu Italia a fost un fel de... repetiție generală, pe care nu am reușit-o din cauze obiective. Handicapul cel mare l-a constituit oboseala, dar nu cea fizică în primul rînd, ci aceea psihică. Am greșit, negăsind cele mai bune soluții pentru a contracara terenul desfundat și mingea greu de controlat : prea puține baloane au fost prinse în tușă cu două mîini, grămezile spontane nu au ieșit cum trebuie, pressingul și placajul au fost deficitare. Cele cîteva zile rămase pînă la deplasarea în Franța sînt folosite pentru perfecționarea aglomerărilor, a marginilor, în vederea creșterii posibilităților de a avea baloane clare. Cred că un mare rol revine liniei a III-a, care trebuie să fie pe tot terenul, în permanență pe față, așa cum face și adversara. Aceasta cu condiția ca primele două linii să împingă astfel încît să contracareze șocul francezilor. Anticipez un joc frumos, de spectacol, cu contribuția ambelor echipe. Noi, dacă jucăm... închis, ne anulăm orice șansă !"

TREBUIE UN „ȘEF DE ORCHESTRĂ"...

„Ca unul care am lucrat ani buni cu Valeriu Irimescu — **a ținut să înceapă ALEXANDRU POP, căpitan al reprezentativei la victoria de acum 3 ani asupra Franței (15—10)** — știu că el nu poate să pregătească echipa decît foarte bine ! Din păcate, înaintarea acuză lipsa unui lider — nu neapărat cel mai bun jucător, ci cel mai experimentat, cu putere de discernămînt. S-a văzut aceasta clar în meciul cu Italia, cînd au fost comise multe inexactități : voleuri în tușă, izolările lui Ortelecan, jocul lipsit de asprime al liniei a II-a și al închizătorului de grămadă (moliciunea fiind, în fapt, mai generală). Echipa nu are o perechede valoarea lui Nica, în centrul liniei de atac. Și să nu omitem un amănunt : pregătirea s-a efectuat cu o formulă, din care au dispărut 3 piese importante (Dumitru, Alexandru și Paraschiv). Aș insista asupra jocului înaintării, care nu a preparat atacul treisferturilor (adevărat însă că arbitrajul a fost evaziv, nereușind separarea terenului). Ce să se facă ? Personal, cred că trebuie mers în continuare pe cartea ofensivei, care a adus succese și un bun renume rugbyului românesc. Rezultatul poate depinde în mod hotărîtor de coeziunea sufletească a echipei, de felul cum va înțelege fiecare importanța unui asemenea meci. Francezii se află în formă competițională. Dar cred că succesul poate surîde în egală măsură ambelor formații. Intuiesc un rezultat strîns, la capătul unui joc de mare uzură, în care va pierde echipa epuizată mai repede".

ECHIPA A FOST CONDUSĂ GREȘIT ÎN TEREN...

Transformerul principal al „tricolorilor", MIHAI BUCOS, este de părere că „nu s-a greșit în pregătire, s-a greșit, la Reggio, în teren. Echipa nu a fost bine condusă ! S-a jucat prea mult pe înaintare, nealegîndu-se cele mai bune soluții. Trebuia mai mult curaj, și, în ciuda stării terenului, căutate și treisferturile. Păcat de munca noastră, ratată. Să nu se uite și de condițiile cu totul speciale ale drumului de la București în Italia.

Avem nevoie, pentru o prestație superioară la 10 decembrie, de omogenizare, atît la nivelul echipei, cît și al compartimentelor. Pe fondul bunei pregătiri fizice efectuate, zilele rămase (atît de puține !) să le afectăm exclusiv lucrului cu balonul. O problemă deosebită : placajul. Pentru că va fi un meci foarte aspru, în care va triumfa echipa care va greși mai puțin".

Aș luat, așadar, contact cu păreri dintre cele mai autorizate, exprimate — sîntem convinși — pe fondul unei depline sinceități și animate de gîndurile cele mai bune pentru echipa noastră națională de rugby, aflată în preajma unui mare eveniment sportiv.

Ce se desprinde din ele ? În primul rînd că în partida cu Italia (și în cea cu Polonia) „tricolorii" au jucat **neconvingător, fără o tactică bine precizată,** sub nivelul la care se așteptă opinia publică din partea unor campioni continentali. În al doilea rînd, pentru meciul cu Franța, de săptămîna viitoare — infinit mai greu —, altele sînt datele problemei. Toți cei chestionați au opinat că pentru acest joc se cere o **mobilizare maximă, un mare spirit de sacrificiu din partea tuturor celor care vor fi chemați să intre în teren pentru a apăra culorile naționale, că trebuie să se joace „pachet", ca un TOT, fiecare subordonîndu-se intereselor echipei, fără a se neglija însă prezența în cîmpul de joc a unui LIDER al înaintării, compartiment-cheie, a cărui comportare este determinantă în stabilirea succesului.** S-a mai spus că trebuie pregătită cu mare atenție **APĂRAREA,** știută fiind forța de penetrație a XV-lui francez, **fără însă a se neglija CONTRAATACUL, armă care ne-a adus, dealtfel, și ultima răsunătoare victorie, de la București. De ce nu s-ar repeta ea și pe teren francez ?**

Dimitrie CALLIMACHI
Geo RAEȚCHI

ANCHETA noastră

A devenit atletismul un sport prioritar ?

„SĂ GĂSIM OAMENII PASIONAȚI, CARE SĂ MUNCEASCĂ FĂRĂ... CRONOMETRU!"

Am pornit investigația noastră în **județul Suceava** de la afirmația prof. **Mihai Sprinceană,** directorul Clubului sportiv școlar, care, referindu-se la situația atletismului în această zonă, spunea: **„Deocamdată, această disciplină nu ocupă un loc prioritar, valoarea performanțelor fiind, în etapa actuală, nesatisfăcătoare, și aceasta pentru că nu dispunem de valori autentice".**

Am căutat, cum era și firesc, să descifrăm cauzele acestei situații discutînd cu cîțiva dintre cei angajați, într-un fel sau altul, direct în problemele privind buna mers al activității în domeniul atletismului sucevean : **Dragoș Macovei** — secretar al C.J.E.F.S., **Gheorghe Moga** — inspector școlar, **Mihai Andrici** — președintele C.S.M., **Mihai Sprinceană** — directorul C.S.S., **Doru Mazarache** — secretarul comisiei județene, **Ilie Haisan, Gheorghe Ungureanu** — antrenori la C.S.M., **Vasile Andronic** — antrenor la C.S.S.

SPECIALIȘTI NUMAI CU NUMELE ? În județul Suceava activează 263 de profesori de educație fizică, dintre care 22 au specializarea atletism. Ce au dat, însă, pînă acum secțiilor de performanță ? Răspunsul nu a fost prea greu de găsit, deoarece, așa cum s-a reliefat, contribuția lor a fost egală cu... zero. **„Aportul acestora nu este satisfăcător, majoritatea manifestînd multă comoditate, preferînd să se ocupe de lucruri mai facile, decît să muncească cu pasiune pentru depistarea și îndrumarea primilor pași ai unui viitor atlet"** (D. Macovei).

Desigur, dacă în decursul anilor (mulți dintre profesori cu un stagiu îndelungat la catedră) fiecare ar fi dat măcar un singur atlet în aria performanței, desigur multe „goluri" ar fi fost astupate. Soluția ? **„Profesorii noștri să facă în cadrul școlilor unde lucrează grupe de atletism, pentru că de la ei, cadre de specialitate, se așteaptă o contribuție mai mare, conformă cu pregătirea, pentru a ajuta la dezvoltarea acestei discipline"** (Gh. Ungureanu).

În ceea ce privește activitatea profesorilor să mai reliefăm un aspect : **„În programă, vechea formă de colectiv a fost înlocuită cu activități la alegere, orele afectate acestor activități fiind împărțite între toate disciplinele. Nemaiexistînd colectivul sportiv, orele sînt dirijate de director așa cum consideră, pentru a mulțumi pe toată lumea și, nu de puține ori, după preferințe. Cine pierde ? Fără îndoială, sportul"** (Gh. Moga).

Din acest an se așteaptă ca activitatea în cadrul C.S.S. să aibă un conținut mai bogat, iar rezultatele să fie mai bune, deoarece (în sfîrșit !) pe cele două posturi au putut fi încadrați antrenori cu normă întreagă, renunțîndu-se la cadrele plătite cu ora, fapt care a făcut ca, pînă anul trecut, randamentul să fie sub posibilitățile clubului. Și în cadrul C.S.M. funcționează, de asemenea, doi antrenori, care însă trebuie să dirijeze pregătirea în toate probele, ceea ce nu poate duce, nici în cazul acestei unități, la o muncă de calitate superioară, chiar dacă străduințile acestora sînt demne de toată lauda. **„Deoarece există o dispersare a forțelor, ar fi mai utilă înființarea unui club atletic, care să reunească toate cadrele de specialitate, cît și pe sportivi. În felul acesta, cred că multe din dificultățile actuale s-ar elimina"** (D. Mazarache).

CHIAR NU SE POATE SELECȚIONA NIMIC ? În strînsă legătură cu aportul specialiștilor se află și situația întîlnită la Rădăuți. Să explicăm. Din acest oraș în care se spune, și pe bună dreptate, că există elemente dotate pentru atletism, pînă acum doar patru sportivi se pare totuși cel mai fructuos sub acest aspect, datorită și înțelegerii manifestată de Inspectoratul școlar", ne-a spus M. Andrici. Desigur, în prim-plan se situează acțiunea de selecție din toamnă cînd au fost testați peste 1 500 de băieți și fete, dintre care, în final, 62 au fost reținuți în pregătire. Să menționăm, totuși, că din cele 211 școli invitate au absentat 56, ceea ce denotă o anumită mentalitate la care trebuie să se renunțe.

CADRU ORGANIZATORIC INSUFICIENT. Județul Suceava din punct de vedere geografic oferă condiții de pregătire foarte bune. De asemenea, dispune de o bază materială acceptabilă (în patru orașe sînt stadioane bine dotate). De aceea, se impune ca la nivelul județului să se realizeze un cadru organizatoric mai propice dezvoltării atletismului. Aceasta, deoarece, în prezent, se simte nevoia **„unui sistem organizatoric mai bun care să cuprindă toate centrele fiindcă, din păcate, mai avem pete albe sau aproape albe pe harta atletismului nostru"** (M. Sprinceană). Sînt necesare în acest sens întreceri mai bine organizate, cu un caracter permanent, care să ofere și posibilități de selecție, dar și emulația necesară apropierii unor noi practicanți ai acestui sport.

Și, pentru că ne-am referit la cadrul organizatoric, să amintim și faptul că **„elementul motor al planificării și impulsionării întregii activități pe plan metodic și tehnic, comisia județeană, nu este suficient de activă, ceea ce se răsfrînge asupra întregii munci"** (V. Andronic).

PERSPECTIVE. Desigur, nu se poate spune că în județul Suceava nu s-a făcut nimic pînă acum. O dovedesc și cele 16 medalii cucerite în diferite competiții de nivel republican, precum și investițiile făcute mereu pentru continua dezvoltare a atletismului în unitățile de performanță. Avînd în vedere însă o serie de neajunsuri care mai persistă, **s-au luat noi măsuri care vizează pe de o parte îmbunătățirea bazei materiale, iar pe de alta depistarea, selecționarea și pregătirea unor atleți cu reale calități.** În ceea ce privește baza materială, se află în lucru o sală pentru atletism, care va permite o activitate continuă, fiind prevăzută și realizarea unui stadion destinat aceleiași discipline. De asemenea, se va crea un centru atletic la Fălticeni, urmînd ca cele de la Rădăuți, Siret și Cîmpulung să fie reorganizate și întărite. Totodată, se preconizează intensificarea acțiunilor de selecție, paralel cu urmărirea mai intensă a activității specialiștilor, precum și a modului cum înțeleg sportivii să se integreze în procesul de pregătire.

Firește, se mai pot spune multe lucruri despre cauzele care au frînat și mai frînează dezvoltarea atletismului în această zonă, cum și despre încercările făcute pentru a se elimina neajunsurile. Vom încheia, aici, iar în loc de orice concluzii vom reproduce remarca antrenorului I. Haisan : „Înainte de toate, să-i găsim pe acei oameni pasionați care să muncească cu pricepere și fără... cronometru. Numai astfel, ridicînd la un înalt nivel calitatea activității noastre, și atletismul sucevean va putea depăși stacheta mediocrității".

Emanuel FĂNTĂNEANU